

Wõta ja loe!

№ 8. — VII. aastakäik.

Ei wõtnud wastu.

Möödunud sajandil Ber'i linna-
nakesest Genfi lähedusest läksid kaks
wenda Ameerikasje, et seal rik-
kaks jaada. Neile naerataski õnn
ja nad said suure waranduse oja-
lijeks. Mõlemad jäid wallalis-
teks ja kui üks neist ära suri,
pärandas ta teisele, kes isegi
füllalt rikas oli, 100 miljoni
dollari suuruse waranduse. Suri
ta teine wend ja nüüd nofar tea-
tas päranduse asjast Euroopasse
ühele noorele mehele, kes oli
nende ligem sugulane, sellest to-
hutust pärandusest. Teade tuli
finnifatud kirjaga, mille eest
noormees oleks pidanud luna-
raha maksma 2 franki 60 san-
tiimi. Kuid noormees ei tahtnud
seda summat maksta ja nii läks
firi tagasi märkusega: „Wastu-
wõtmaist keeldunud.“ Selle järele
läks kogu suur pärandus Ameer-
rikas riigile. Alles kolmkümmend
aastat hiljem sai see mees teada,
millise rumalusjega ta oli hakka-
ma saanud. Oo, kuis oleks ta
tahtnud nüüd oma ofjust muuta!
Kuidas hoopis teisiti oleks wõi-
nud ta oma elu sisse seada. Nüüd
oli see kahetsus hiline — midagi
ei saanud enam muuta.

Igale inimeselapsle pafutakse
weel suuremat rikkust — taewast
pärandusosa, mida Jeesus Kris-
tus meile oma surmaga on mää-

ranud meie eest lepitust tehes.
Sa wõid jaada waelest, õnnestust
pafusest — kuningriigi lapses
ja taewariigi pärijaks. Mõtle kui
suur on see rikkus ja õnn. Kuid,
ah nii kurb kui see ka ei ole, nii
paljud teewad sellejama saatus-
liku wea, mille tegi see noor-
mees! Kui ewangeeliumi kuulu-
tajad tulewad nende juure selle
juure teatega ja kuftega, siis
keelduvad nad seda wastu wõt-
mast, sest see makjab nende mee-
lest liig palju — wana elu ära-
andmist ja wõib-olla weidi pilka-
mist ja teofust maailma poolt.
On siis see nii kallis, nii raske,
et sellepärast loobud pärandus-
õigusest ja kergemeelselt ta endast
ära lükkad? Kui paljud elulõpul
füll kahetsewad seda keeldumist
kuid — hilja! Igawikus leiame
ford tuhandeid jarnaseid, kes
ahastades käsi ringutawad kui
nad näewad feisi minewat oma
pärandusosa wastu wõtma. Iga
riigis, õndsusemaal, kuna nemad
peawad minema igawesse pi-
medusse. See on aga hiline ka-
hetsus.

Ka nende ridade läbi tahab
sind ju taewane wend Issand
Jeesus kufkuda wastu wõtma
armu ja päästmist. Ära kõhkle!

Wabaduse wõti.

Schiller kirjutas kord ühel juure ahastuse funnil wabaduse-laulikule Kõrnerile: „Olen tüdinenud sellest igawese lan gemiseft ja tõusmiseft.“ Seesuguse wõitluse lõpp on parimal juhul oma jõu pankrott, mis wiib funnistusele: „Seda head, mida ma tahan, ei tee ma mitte, waid ma teen kurja, mida ma ei taha“ — Room. 7:19, wõi nagu Goethe seda wäljendab: „Kaks hinge elawad mu rinnus!“

Kes wabastab sellest siemiseft wastolust? Kas on see ehk õigus, nagu Schiller ühes teises kohas hüüab: „Wabadus on ainult unede riigis.“ Mitte kunagi! On teegi, kes wõib riigid murda ja ahelad purustada. Temal on see wõti, millega ta wõib awada iga kongi. Küsid ja, kes see on? Seesjus Kristus! Ja see wõti on — risti.

Für Alle.

Mis häwitab puu elu.

Keegi arst näitas oma aias ühte sükamori puud, mis oli häwitatud. Rahe aasta eest oli puu weel terve nagu iga teine selles aias, kuni omanik märkas ühel päewal ühte 3 tolli pikkust puusjsi, kes ofsis endale teed puu foore alla. Keegi loodusteadlane, kes arstiga aias oli, palus teda, ussi mitte segada, ta tahaks näha, kui kiirelt see uis selle puu wõib jurmata. See näis arstile ebatõenäollik, siiski lasid nad mustapealijel ussil oma tööd lõpule wiia. Lühikese aja pärast oli ta juba sügawa augu uuristanud foore alla. Järgmijel sügisel poefas puu oma lehed palju warem kui muidu ja

juba aasta hiljem oli ta waid jurnud ussitanud tüwi, uis oli ta südame rikkunud.

Üks ainus uis wõis hiigla puu häwitada. Kui palju inimesi on üheainsa näilijelt ilmsüüta patu tagajärjel põhja läinud. Seal on mismeid noori, kes naeratades lubasid endale mõnda patfu põue pugeda, kuid see patf uuristas ta südamesse ja tegigi oma häwitawa töö. Mäeme neid warstigi purustatud terwisega, waremeis ja ahastawatena. Patuga ei saa mängida. Patf wiib hukka. Surma patf omas juba algidus siis wõid jääda wõitjaks.

Ta mõtleb minule.

Üks waene usklik lamas Juriwoodil. Ta hinges oli suur rahu. Kui külastajad talt selle üle pärisid, wastas ta: „Kui ma mõelda wõin, siis mõtlen ma oma õnnis-

fegijale. Ja kui ma juba liig nõrk olen female mõtelda, siis tean ma, ta mõtleb minule.“

Milline suur troost selles teadmises!

Waata see on minu paradiis!

Aastaid oli möödunud, kui koh-
fajid uuesti faks koolisõpra. Suba
koolipingis olid neil ühised hu-
wid, ühijelt õppijid ülikoolis, as-
tusid ellu ja siis läksid igauks
oma teed.

Nüüd kohtajid jälle. Üks neist
oli insener ja, kuuldes läbireisul,
et ta sõber elas rikka wabrikandi-
na jelles linnas, tuli feda külas-
tama. Lahke oli wastuwõtt ja
warsti olid sõbrad elawas kõne-
luses. Mälestajid wanu aegu.
Rääkisid olewiku saawufustest.
Kuid warsti selgus külalijele, et
mitte ainult ta sõbra rikkus ja
kuulsus ei lahutanud neid. Tema
ije oli raskete wõikluste järele
leidnud oma isikliku õnnistegija
ja nüüd ei wõinud ta feisiti, kui
rääkida ta sellest oma wana sõb-
rale. Rääkis sellest, mis oli ta rik-
kus ja kandew jõud ta elus.

Teine kuulas waikselt sõbra
tunnistust, wiimaks kõujis ta
üles, astus atna lähedusse, näi-
tas oma fehaste ja ladude peale
ja ütles: „Waata, see on minu
paradiis!“

Weerand tunniga.

Kord kui üks wõõras teekäija
wastufulewalt Pajumetsa mehelt
küjis, kui palju maad on jäält
Siugastele, siis wastas Paju-
metsa mees: „Eile oli kolme tunni
tee, täna aga saab weerand tun-
niga.“ — „Kuidas sellest aru saa-
da,“ imestas wõõras. „Asna lih-
ne asi,“ wastas Pajumetsa mees.
„Eile oli tee ääres wiinapood,
täna öösel aga põles see maha.“

„Külwaja“.

„Aeg on raha!“ öeldakse. Millie-
ne hirmus ajaröwel on küll

Samal silmapilgul astus jisse
ta abikaaja wäikefe tüfrega süles.
„Ja see ta,“ näifas ta õnneliku
pilguga neile mõlemaile.

*

Paari aasta pärast tuli insener
jälle sõpra waatama.

Siis oli paradiis kadunud.
Weel seijid seal fehased, ladusi oli
juurde tulnud. Kuid rikas wab-
rikant oli murtud mees. Mure
ja haigus olid feda külastanud.
Naine ja laps puhtajid surnuaial
ja ferwe ta rikkus ei wõinud falle
tagasi anda ta eluõnne.

Jälle istus sõber ta juures ja
rääkis falle paradiisist, mis ei fao,
paradiisist, mida Issand oli luba-
nud neile, waimus waestele, pa-
radiisist, millest laulja laulab:

Maailm ja ta fäius ei maksa küll
ära

Õnne, mis leidnud ma Jeesuse sees.
Õsafa suur on see rikkus ja wara,
Mis faewaruumides ootab mind
ees.

Seeford mõistis ta sõber feda
paremini. („Järnwägsmännens
Misjonsblad“.)

wiin. Kuid see aeg, mida kõrtsis
wiinallaaside ääres joomasõpra-
de hulgas mööda saadetakse, peab
kusagilt feiste asjade arwelt wõe-
tama. Ja nii see ongi. Kui aeg
kulub kõrtsis, jääwad fähfsamadki
eluwõlesanded ja kohustused fäit-
maha. Kõige kurwem aga — wii-
naohwer jätab hooletusse fa oma
hingewõnnistuse küsimuse. Küllap
hingewaanlane juba hoolitseb selle
eest, et elutee ääres oleks jarna-
jeid paiku, mis juhiks inimhinge
hufatusse.

Laulud.

1.

Viisil: Ärgake, nii vahid hüüdvad. P. 355.

Sumalate Jumal kuule, Kui tõstame su templi poole Siin
ujus oma palve käed! Püha, auline Jehoova, Sa vägew maa ja
taewa looja, Sind kummardavad taewa wäed. Kõikide kuningas,
Tundmata saladus, Kõrge wägi, Suur oled sa! ∴ Suur on su
arm ja heldus ka!

Suur on sinu elu-ase, Ei maa ja taewa ruumidesje Sa mahu
omas suuruses, Siiski mahud waeje kotta Ja tahad elu-aset wõtta
Ka ühe waga hinge sees; Sa elad walguses, Ei sinu silma ees War-
jul ole Ei midagi; Sa selgesti Kõik näed ja kuuled alati.

2.

Viisil: Oh anna tuhat keelt sa mulle. 141.

Kas jätab teda usje taha, Kes sinu eest on surma läind. Kes
igatsleb sind õndsaks teha Ja kaugelt sinu järel käind? Oh awa talle
hinge ust Ja wõta wastu õnnistust!

Oh wõta sõna südamesje, Seft nüüd on õnnistuse päew Ja
waju Päästja armu sisse, Seal kaob kõik su hinge waew; Ta rinna
ääres on weel maad, Seal waimus kosufatud jaad.

3.

Viisil: Oh Jeesus Kristus tule sa. P. 31.

Just nii kui olen, tulen ma Su juure, Õnnistegija, Mind peje
oma werega Ja wõta mind su lapsesks ka.

Su wastu olen efsinud Ja karistust ka teeninud, Küll suur on
minu pafu süü, Ei seda tadjuda ma wõi.

Su tõofusest finni pean Ja armu peale loofma jään, Üht kahet-
sejat hinge ja Ei taha wälja lükata.

4.

Viisil: Ma tahan jätta maha. P. 245.

Ma sagedasti efsin Ta püha jälgedest, Ta arm jääb liikumata
Mu wastu igawest', Kui kõigun sinna, fanna, Siin aja lainfe peal,
Siis Kristus on mu talju Ja abi ifka teal.

Mu kõige parem tegu Ei maffa tema ees, Mu ainus kõlblif
õigus On Jeesu were sees; Mu wägi on kõik nõtrus, Siin ilma te-
mata, Ta läbi wõin ma teha Kõik ilma waewata.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind á 2 senti,
10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s.,
välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni
hääks ja kaastõid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“, Tallinn 1938.